

meest parrandafsid, ja sedos kohtha fannas-
tafsid piddada, ma lähháksin kohhe omma
fest ja ei lausufs sanna, fest mind Jum-
mal iffa toidab — kas wannud mulle, et
sa meest tahhad parrandada? — Oh sinna
iggine karval, haffas Wilip selle peále
sure heálega naerma, dige minno süddame
seest tahhad minno ðigust árrawotta! keer,
wata ommeti selle råbbala peále, mis so
seljas. Antono wastas veel mäddala hea-
lega wasto: Wannu mulle agga, et sa
meest tahhad parrandada! — Minna sin-
nule wonduma? kissendas Wilip, efs ma
olle kül head sulle teinud, fest minnota sa
animo jo aia áre olleffsid jánuud, ja sedda
minna se eest nüüd sinno täest párrin!
Siis ütles Antono: efs sa farda Jum-
malat? — Sa isse ei farda Jummalat!
wandus Wilip wasto, ollen ma pissut
head sinnule teinud? lähme emmanda ette
— moistko se meie peále! — Bennike
Wilip ütles Antono jálle, leppime siim. —
Kas náte fui ta fardab, surustelles Wilip

lip nüüd, et nisuggune mätsa armo, tulle
agga árra! ja teised hakaafid fa temmasti
kinni, ja wiqid tedda pool wággise em-
manda ette.

Agga fui nad emmanda ette said ja
Wilip püsti jalla ja omnia palja polswede
peál kül rákind, kül wandund, siis ütles
emmard: "sedda kohhe woib nähha, kes
Antono on, fest ni pea fui ma näggin, et
ta hopis teine innimenne on fui ta wens-
nad, leikasín ma ükskord fui ta maggas,
temma ennese teádmatta, ühhe hawokesse
temma pihtade wahhele, ja pannin kohhe
nisuggust rohto senna sisse, mis sedda par-
randas ja ommeti armi játtis — telle pih-
tade wahhel nüüd nisuggune arm on, se on
Antono. Ni pea fui Wilip sedda fulis,
tahtis ta lúppada, teised agga langesid urse
peále, ja ei lasnud tedda wálja — fa leiti
sedda märki Antono selja peált.

Ei olnud armo nüüd ühhelegi Wilipi
wasto, ja tedda widi sellamal ionel kohto
ette, kus tedda ello aiani laerva mangi-